

Pablo Neruda

“ Nu te iubesc chiar dacă  
tu ai fi un trandafir sărat, sau topaz,  
sau o sageată de garoafe  
pe care focul o trimite.  
Te iubesc cu o certitudine întunecată  
căci lucrurile sunt create să fie iubite,  
în secret, între umbră și suflet.  
Te iubesc ca planta care niciodată nu înflorește  
care păstrează în sine lumina florilor ascunse.  
Mulțumesc iubirii tale, solid și cert parfum  
ce răsare din pământ  
și trăiește în întuneric, în sufletul meu.  
Te iubesc fără să știu cum și când, sau poate unde  
Te iubesc în mod direct, fără să retrogradez,  
fără complexe sau mândrie;  
Deci te iubesc pentru că știu,  
că aceasta e singura cale:  
Unde eu nu exist, nici tu,  
atât de aproape, încât mâna ta  
pe pieptul meu este mâna mea,  
atât de aproape, încât ochii tăi închiși  
mă adorm pe mine.”

### **Pablo Neruda – Poem**

Moare cate putin cine se transforma in sclavul  
obisnuitei, urmand in fiecare zi aceleasi traiectorii;  
cine nu-si schimba existenta;  
cine nu risca sa construiasca ceva nou;  
cine nu vorbește cu oamenii pe care nu-i cunoaste.

Moare cate putin cine-si face din televiziune un guru.  
Moare cate putin cine evita pasiunea,  
cine prefera negrul pe alb si punctele pe "i" in locul  
unui vartej de emotii, acele emotii care fac ochii sa  
straluceasca, oftatul sa surada,  
si care elibereaza sentimentele inimii.

Moare cate putin cine nu pleaca atunci cand este  
nefericit in lucrul sau;  
cine nu risca certul pentru incert pentru a-si  
indeplini un vis;  
cine nu-si permite macar o data in viata sa nu asculte  
sfaturile "responsabile".

Moare cate putin cine nu calatoreste;  
cine nu citeste;  
cine nu asculta muzica;  
cine nu cauta harul din el insusi.

Moare cate putin cine-si distruge dragostea;  
cine nu se lasa ajutat.

Moare cate putin cine-si petrece zilele plangandu-si  
de mila si detestand ploaia care nu mai inceteaza.

Moare cate putin cine abandoneaza un proiect inainte  
de a-l fi inceput;  
cine nu intreaba de frica sa nu se faca de ras si cine  
nu raspunde chiar daca cunoaste raspunsul.

Evitam moartea cate putin, amintindu-ne intodeauna ca  
"a fi viu" cere un efort mult mai mare decat simplul  
fapt de a respira.

Doar rabdarea cuminte ne va face sa cucerim o fericire  
splendida.

Totul depinde de cum o traim...

Daca va fi sa te infierbanti, infierbanta-te la soare.  
Daca va fi sa inseli, inseala-ti stomacul.  
Daca va fi sa plangi, plangi de bucurie.  
Daca va fi sa minti, minte in privinta varstei tale.  
Daca va fi sa furi, fura o sarutare.  
Daca va fi sa pierzi, pierde-ti frica.  
Daca va fi sa simti foame, simte foame de iubire.  
Daca va fi sa doresti sa fii fericit, doreste-ti in  
fiecare zi...

Definiția strigătului  
de Octavian Paler

Ți-aș spune ceva,  
despre noi,  
despre zăpada de-afară,  
despre dragostea mea.  
Ți-aș spune ceva,  
orice,  
numai să nu crească iarba tăcerii între noi.  
Ți-aș spune ceva,  
ce-ai știut,  
sau ce știi,  
dar a-nceput să crească iarba tăcerii între noi  
și s-au rătăcit sunetele din cuvântul târziu.

### **Omar Khayyam – Traieste-ti clipa!**

Viata se grăbește, rapidă caravană.  
Oprește-te și-ncearcă să-ți faci intensă clipa.  
Nu mă-ntrista și astăzi, făptură diafană,  
Mai toarnă-mi vin! Amurgul m-atinge cu aripa...

Bea vin! În el găsi-vei Viata-fără-moarte.  
Pierduta tinerețe din nou ți-o va reda,  
Divinul timp al rozei și-al inimii curate!  
Traieste-ti clipa dată! Caci clipa-i viata ta!

Grăbite ca și apa și repezi ca un vânt  
Ce-aleargă prin pustiuri, fug zilele-mi puține.  
Și totuși două zile indiferente-mi sunt:  
Ziua de ieri și ziua care-o să vină maine.

Nu depăși prezentul cu gândul! Știi tu oare  
Măcar dac-ai să termini cuvântul început?  
Mâini poate deja fi-vom asemeni celor care  
De șaptezeci de veacuri în neant au dispărut.

În parfumatul prier, când – beată de iubire –  
Tu îmi întinzi paharul, eu uit ziua de maine.  
De m-aș gândi atuncea la rai și mântuire,  
N-aș prețui, iubito, mai mult decât un câine.

Se-ntoarce anotimpul suav al tinereții.  
Mi-e dor de vinu-acesta în care înfloresc  
Surâsurile toate. Chiar aspru-l prețuiesc.  
Nu mă certați. E aspru, căci, are gustul vietii.

Nu caut nici minciună nici adevăr viclean.  
Dar veșnic s-în cătarea de vin trandafiriu.  
Mi-e părul alb, prieteni. Am șaptezeci de ani.  
Vreau să mă bucur astăzi. Mâini – poate-i prea târziu.

Culege din viața tot ce-i surâs și floare.  
Serbează orice clipă! Ia cupa cea mai mare!  
Alah nu ține seama de vicii sau virtuți.  
Nu numără mătănnii, nici ochii ce-i săruti.

Privește-n jur: durerea cu mii și mii de fețe.  
Cei dragi sunt morți. Ești singur cu palida tristețe.  
Ridică însă fruntea! Culege tot ce-atingi!  
Trecutul e-un cadavru. Nu este timp să-l plângi.

Cât de sărac e-acela ce nu poate să spună:  
"Sunt beat mereu de vinul cel tare al iubirii!"  
Cum poate el să simtă în zori uimirea firii  
Și noaptea vraja sfântă a clarului de lună?

Nimic nu mai m-atrage. Dă-mi vin! Iar astă seară  
Cea mai frumoasă roză din lume-i gura ta.  
Dă-mi vin! Să strălucească aprins la fel ca ea!  
Căința mea să fie ca bucla ta, ușoară...

Noi nu vom ști vreodată ce ne așteaptă maine.  
Tu bucură-te astăzi! Atâta îți rămâne.  
Ia cupa și te-așează sub luna de cleștar,  
Căci maine poate luna te va căta-n zadar.

Ce rușinos e timpul celui gândind amar  
Că-n lume afli zilnic în loc de îngeri, râme.  
Ci tu în cânt de harfă bea vin dintr-un cleștar,  
Căci poate maine cleștarul o piatră-o să-l sfărâme.

Fă-ți rost de vin și-o fată cu chip de heruvim,  
– dacă heruvi există. De Rai grijă să n-ai,  
căci în afara dragei și-a cupei – ce alt Rai  
mai dulce-i, – dacă este ceva ce Rai numim.

Pe drumul spre iubire cădea-vom în curând.  
Nepăsător destinul ne va călca-n picioare.  
Ridică-te copilă – o, cupă vrăjitoare!  
Dă-mi buzele aprinse cât încă nu-s pământ!

Nădejdi nesăbuite mi-au risipit, iubito,  
În vânt mulți ani din viața. Dar timpul ce-mi rămâne  
Din plin de-acum trăi-l-voi. Vreau prin intensul maine  
S-ajung din urmă viața pe care n-am trăit-o.

Vreau doar o cupă plină, o pâine de jumate  
Și-o carte de poeme. Și dacă sunt cu tine,  
Chiar stând într-o ruină, – mai fericit ca mine  
Nici un sultan nu este cu-o sută de palate.

În zori într-o tavernă s-a auzit un glas:  
"O, voi nebuni de viața! Voi, tineri veseli! Vinul  
Turnăți-l iar în cupe, 'nainte ca destinul  
Cu lacrimi să umple paharu-acestui ceas!"

Nu mai cârți, nu geme – durerea mea! Tăcere!  
Îți voi găsi balsamul ce vindecă și minte!  
Vreau să-mi revăd iubita, cât inima o cere.  
Vreau să trăiesc! Căci morții nu-și mai aduc aminte.

Nu-ți răsădi în suflet copacul întristării,  
Ci răsfoiește zilnic a desfătării carte.  
Bea vin și poartă-ți pașii pe căile-ncântării,  
Căci măsurat ți-e drumul de la surâs la moarte.

Sfârșit e Ramazanul! O, inimi vestejite!  
Se-ntoarce bucuria! Vor vinde iar surâsuri  
Cei care poartă vinul – neguțători de visuri.  
Redați-mă vietii, chemări ale iubitei!

În loc s-o faci să cânte cu fiece zvâcnire,  
Tu inima ți-ai pus-o în lanțuri de mahnire...  
Iar mintea ta și chipul ți le-ai îndoliat.  
– Mă tot uimesc într-una: "Ce ignorant ciudat!"

Privește! Trandafirul se leagănă în vânt.  
Ce pățimaș îi cântă de sus privighetoarea!  
Bea! Ca să uiți că vântul va scutura azi floarea  
Și va lua cu dânsul fermecătorul cânt...

Ce-i înțelept? Să-ți bucuri cămările ființei  
Având în mână o cupă. Ce-a fost și ce-i de față  
Să nu te mai frământa. Fă-ți dintr-o clipă-o viață  
Și sufletul sloboade-l din temnițele minții.

Nimic n-au să te-nvețe savanții. Dar alintul  
Suav al unor gene o să te instruiască  
Ce este fericirea. Preschimbă-n vin argintul,  
Căci țărna e grăbită ca să te găzduiască.

S-au desfăcut în juru-mi, aprinși iar trandafirii.  
Desfă-ți și tu simțirea în bucuria firii.  
C-un înger blond alături, ia cupa și-o deșartă,  
Căci îngerul cel negru al morții-așteaptă-n poartă.

### **Charles Baudelaire – Balconul**

Stăpână pe-amintire, iubita-ntre iubite!  
Tu, grija mea și unic tezaur de plăceri!  
Mai știi tu dezmiardarea iubirii fericite,  
Căminul bland și vraja văraticelor seri,  
Stăpână pe-amintire, iubita-ntre iubite!

În serile când lampa ne lumina plăpând  
Sau pe balcon în roze amurguri visătoare,  
Ce dulce-ți era sânul și sufletul ce bland!  
Ne-am spus adesea lucruri în veci nepieritoare  
În serile când lampa ne lumina plăpând!

Cât de frumos e-apusul în serile senine!  
Ce adâncime-n spațiu și-n suflet ce delir!  
Crăiasă-ntre iubite, când m-aplecăm spre tine,

A sângelui mireasmă visam să ți-o respir.  
Cât de frumos e-apusul în serile senine!

Pe nesimțite noaptea prindea să crească lin  
Și ochii mei privirea cercau să ți-o ghicească  
Și îți sorbeam suflarea, o, farmec!, o, venin!  
Și-ți adormeam piciorul în mâna mea frățească.  
Pe nesimțite noaptea prindea să crească lin.

Știu să-mi aduc aminte de clipele senine  
Și-mi văd din nou trecutul în poala ta pitit;  
Căci unde vraja-ți dulce o pot găsi mai bine  
Decît în blandu-ți suflet și-n trupul tău iubit?  
Știu să-mi aduc aminte de clipele senine!

Aceste jurăminte, miresme, sărutări,  
Din hăuri nepătrunse se vor mai naște oare  
Cum, după ce se scaldă în nesfârșite mări,  
Pe cer se urcă iarăși întineritul soare?  
– O, vis! o, jurăminte! miresme! sărutări!

### **Robert Burns – Si dacă...**

Și dacă vînturi s-ar trezi  
În lunci mereu,  
În lunci mereu,  
O, cum atunci te-aș încălzi  
La pieptul meu,  
La pieptul meu!

Și dacă vremuri de urgii  
S-ar înteți,  
S-ar înteți,  
Alături de-ar fi să-mi fii,  
Nu le-aș simți!  
Nu le-aș simți!

De m-ar zvîrli ursita rea  
Într-un abis,  
Într-un abis,  
Cu tine hăul mi-ar părea  
Un paradis,  
Un paradis!

Pămîntul de mi-ar fi întreg  
Adus în dar,  
Adus în dar,  
Din toate-aș ști să te aleg  
Pe tine doar,  
Pe tine doar!

### **Pablo Neruda – Sonet XVII**

Nu te iubesc ca si cum ai fi un trandafir sărat, sau topaz,  
sau o sageată de garoafe pe care focul o trimite.  
Te iubesc cu certitudinea ca lucrurile intunecate sunt menite  
între umbră și suflet, in secret sa fie iubite.

Te iubesc ca planta care nu înflorește niciodată  
dar păstrează în ea lumina florilor ascunse.  
Mulțumesc iubirii tale, solid și cert parfum  
rasarit din pământ și trăind în întuneric, în trupul meu.

Te iubesc fără să știu cum sau când, sau de unde  
Te iubesc în mod direct, fără complexe sau mândrie;  
Asa ca te iubesc pentru că nu stiu alta cale

Decat aceasta: unde eu nu exist, nici tu ,  
atât de apropiati, încât mâna ta pe pieptul meu este mâna mea,  
atât de apropiati, încât ochii tai se inchid ca si cum eu as adormi

### **Robert Burns – Raspunsul ei**

O, nu-mi vorbi de ploi și vant,  
Nici spune-mi crudă prea că sunt,  
Să-mi stai cu fruntea la pământ.  
Tot nu-ți deschid, iubite!

În miezul nopții fara glas,  
În negru ceas, în tainic ceas,  
Oricat ai bate, nu te las  
Și nu-ți deschid, iubite!

Căci nu mi-i că îmi umbli pribeag,  
Cat mi-i de fata ce în prag  
Își lasă noaptea dorul drag  
Și-amăgitor, iubite!

În miezul nopții fara glas,  
În negru ceas, în tainic ceas,  
Oricat ai bate, nu te las  
Și nu-ți deschid, iubite!

Plăpandă floarea din răzor  
S-a frant, strivită sub picior,  
Să fie fetele la dor  
Cu gandul treaz, iubite!

În miezul nopții fara glas,  
În negru ceas, în tainic ceas,  
Oricat ai bate, nu te las  
Și nu-ți deschid, iubite!

Și păsări mici cu grai ales  
Se prind în laț prin codrul des.  
Și soarta fetei e ades  
Asemeni lor, iubite!

În miezul nopții fara glas,  
În negru ceas, în tainic ceas,  
Oricat ai bate, nu te las  
Și nu-ți deschid, iubite!

### **Robert Burns – Mai dormi iubita...**

Mai dormi iubita, mai veghezi!  
Te uită prin ferești! Nu vezi,  
Mă ține dorul ca-n obezi!  
Frumoasa mea, deschide!

De cand mă zbucium ca pe jar  
Și-mi plange sufletul amar,  
Mă lasă dar, o noapte doar!  
Frumoasa mea, deschide!

I-auzi, mă bate vant hain  
Și ploaia răpăie din plin,  
Picioarele abia mă țin,  
Frumoasa mea, deschide!

O, nu ma tine ca pe jar,  
Că-mi plange sufletul amar!  
Mă lasă dar, o noapte doar!  
Frumoasa mea, deschide!

Furtuna bantuie de zor,  
Iar eu sub geam mă sting de dor,  
Căci nu te-nduri, cand te implor  
Frumoasa mea, deschide!

O, nu ma tine ca pe jar,  
Că-mi plange sufletul amar!  
Mă lasă dar, o noapte doar!  
Frumoasa mea, deschide!

### **Heinrich Heine – Am plans prin somn**

Am plans prin somn. Visasem  
Că tu ai fi murit.  
Și m-am trezit, și iară  
Am plans și m-am mîhnit.

Am plans prin somn. Visasem  
Din viața-mi că dispari,  
Și m-am trezit în noapte,  
Și-am plans cu lacrimi mari.

Am plans prin somn. Visasem  
Că iar la piept îmi cazi,  
Și m-am trezit în bocet,  
Și zău că plang și azi...

## **Nina Cassian - Proiect de intelepciune**



Stiu de pe-acum ceasul acela in care  
voi scotoci dupa tine, prin zece sertare,  
ca sa-i pot spune cuiva cat de mult am iubit  
in tinerețile mele.

Multe scrisori voi avea, si fotografii,  
teancuri de mimici, gesturi strivite de vii,  
si, printre ele, mainile mele fosni-vor  
searbad ca frunzele vechi.

Dar am sa spun, am sa spun cum zambeai langa mine  
buzelor mele de-atunci, dulci si veline,  
si cum stiai ca vom fi impreuna mereu,  
vesnic (sau pana la moarte).

Si am sa spun ca aveai cate-un profil,  
care-si pierdea in lumina hotarul fragil,  
ochii pestriti ca doua gize imense,  
prinse in ploaia de-april.

O sa ma laude-acela, fara-ndoiala.

”Da, ai trait o frumoasa iubire de gala...”

Eu voi inchide sertarele. Stiu de pe-acum  
ceasul in care...

**Alex. Stefanescu - Hai!**

Hai sa ne îmbratîsam

si iata cum:

Întîi sa asternem pe pat un cearsaf alb,  
apoi sa ne lungim alaturi unul de altul  
ca într-un sarcofag.

În sfîrsit sa ne îmbratîsam  
cautînd, cu zbateri lente, o tot mai intima  
completare a corpurilor.

Sa ne anulam reciproc,  
iar dupa disparitia noastra  
cearsaful sa se netezeasca singur  
si în cele din urma sa-si recapete  
cutele dreptunghiulare.

Hai sa ne suim în automobil  
si sa plecam cât mai departe,  
cât mai departe chiar si de departe.  
Cîte o raza piezisa de soare

va rîcîsa dîn cînd î'n cînd î'n parbrîz  
corectînd drumul masînîi  
î'n timp ce noi ne vom prîvi unul pe altul  
la nesfîrsît.

Sau, mai bine, fîi prozaîca sî dezamages-te-ma  
ca sa ma vîndec de elanul nefîresc.  
Mî-e teama de ceea ce se petrece î'n sufletul meu,  
seamana cu pierdere-a cunostîntei  
cînd te lovestî cu tîmpla  
de marmura.  
Sî totusî, totusî, nu ma dezamagî!  
mai bine, hai sa-tî rasfîri parul pe perna,  
sa î'ncîhîzî ochîi  
sî sa tîi gura î'ntredeschîsa  
ca sa ma droghez  
cu respiratîa ta.

Hai sa murîm î'mpreuna.  
O sîrma de cupru subtîre  
sa o-nfasuram î'ntîi pe î'nelarul meu  
apoi pe î'nelarul tau  
îar capatul liber sa-l legam la o prîza.  
... Î'ntîi pe î'nelarul meu  
sî abîa apoi pe al tau  
pentru ca electrîcîtatea sa ajunga la tîne  
î'mblînzîta.

Hai sa ne prîvim î'n ochî  
tot mai de-aproape  
pîna cînd îrisîi  
- ca o padure vazuta dîntr-nu avion î'n cadere –  
ne vor dezvalui, pentru cîte o clipa,  
cararî î'ntortocheate.

Hai sa ne uîtam amîndoi la sînul tau stîng,  
eu î'l voi desena î'nca o data cu aratatorul,  
îar tu î'l vei salta putîn, ca sa între  
î'n forma pura.

Hai sa citîm manuscrîse de-ale tale.  
Eu î'tî voi sta cu capul î'n brate,

iar tu îmi vei oferi fila după fila  
urmarind urmarirea de către mine  
a fiecarui rând.  
Când voi vrea să spun ceva  
îmi vei închide gura cu un sărut  
și cât de fericit am să consimt  
la această reprimare a spiritului critic!

Hai să ne descriem unul pe celălalt.  
Voi începe eu spunându-ți  
că ai inimă în partea stângă  
adică deplasată spre mine  
și sexul – inimă negativă, cu puls spasmodic -  
în unghiul cel mai greu accesibil.  
Ochii tăi, întotdeauna contrariați,  
te fac să semeni cu propria ta fotografie  
luată în momentul aflării vestii  
că am murit.  
Poate tocmai de aceea când mă privești  
simt că mă proiectezi foarte departe  
în timp.

Hai să trecem unul pe lângă celălalt  
că și cum nu ne-am cunoscut,  
să facem un pas, doi, trei  
marșând distanță dintre noi  
și dintr-o dată să ne smulgem din acest joc nemilos  
și să ne aruncăm unul la pieptul celuilalt  
cu lacrimi în ochi.

**Marin Sorescu - Arcada**

Azi am văzut un ochi  
Care mă iubea.  
Vedeam bine că mă-ri fi primit  
Sub sprânceana lui.

Dar a venit un nor  
Și ochiul s-a-nchis,  
Ori s-a speriat  
Și-a fugit în chipul tău  
Lângă celălalt ochi,

Langa fruntea si langa gura  
Care nu ma iubesc.  
**Marin Sorescu - Ne cunoastem**

Ne cunoastem,  
Ne-am intilnit intr-o zi  
Pe pamint,  
Eu mergeam pe o parte a lui  
Tu pe cealalta.

Tu erai asa si pe dincolo,  
O, erai ca toate femeile,  
Uite ca ti-am retinut  
Chipul.

Eu m-am emotionat  
Si ti-am spus ceva cu mina pe inima,  
Dar n-ai avut cum sa m-auzi.

Pentru ca intre noi treceau intruna masini  
Si ape si mai ales munti,  
Si tot globul.

M-ai privit in ochi  
Dar ce sa vezi?  
In emisfera mea  
Tocmai se facuse noapte.

Ai intins mina: ai dat de un nor.  
Eu am cuprins de umeri o frunza  
**Romulus Vulpescu, In fiecare zi**

In fiecare zi, ne batem joc  
De pasari, de iubire si de mare,  
Si nu bagam de seama ca, în loc,  
Ramane un desert de disperare.

Ne amageste lenea unui vis  
Pe care-l anulam cu-o sovaire;  
Ne reculegem intr-un cerc inchis  
Ce nu permite ochilor s-admire;

Ne rasucim pe-un asternut posac,  
Insingurati in doi, din lasitate,  
Mintindu-ne cu guri care prefac  
In zgura sarutarile uzate;

Ne pomenim prea goi intr-un tarziu,  
Pe-o nepermis de joasa treapta trista:  
Prea sceptici si prea singuri, prea-n pustiu,  
Ca sa mai stim ca dragostea exista.

In fiecare zi, ne batem joc  
De pasari, de iubire si de mare,  
Si nu bagam de seama ca, in loc,  
Ramane un desert de disperare.

## Nina Cassian - Dorul



**Dragostea mea,  
ancora grea,  
tine-ma strâns;  
toate ma dor:  
gura – de dor,  
ochii – de plâns.**

**Vântul cazu –  
- poate ca nu,  
dar s-a facut  
liniste-n cer,  
fara puteri,  
ca la-nceput.**

**Nu mai visez  
pasi pe zapezi,  
urme de vulpi;  
nu mai sunt flori,  
sufletul lor  
doarme în bulbi.**

Singuratati...  
Nu mi te-arati,  
nu-mi trimiti vesti.  
Cat fara rost.  
Oare ai fost?  
Oare mai esti?

## Nina Cassian - Pentru ca nu ma iubesti





 SHARE    ...

Surâd - si surâsul mi se prelinge  
de pe buze, ca un fir de sânge  
pentru ca nu ma iubesti.

Dansez - si mâinile-mi cad la pamânt  
ca doua ancore. Palida sînt  
pentru ca nu ma iubesti.

Fumez - si fumul, în panica orei,  
ma sugruma ca esarfa Isadorei  
pentru ca nu ma iubesti.

## Nina Cassian - Strigatul

 SHARE    ...

Cu o mîna de apa  
te-am atins.  
Cu o gura de apa  
te-am strigat.  
Înecata eram în iubire  
ca-ntr-un înec adevarat.

Tu mergeai pe mal,  
drept si viu si surd,  
asurzit de vîntul de sud  
si de strigatul meu inegal.

Cu-o usoara neliniste,  
cu neliniste, doar,  
te-ntorceai, cînd si cînd,  
si mergeai mai departe,  
ciudat surîzînd.

Silabele mele erau  
molecule de apa  
care stânca s-o naruie stiu...  
Tu mergeai pe mal,  
drept si surd si viu.

## Ana Blandiana - De dragoste



Nu ma lasa, aseaza-mi-te-alaturi  
Si tine-mi capul strâns sa nu tresar  
Când somnul bont la care-s condamната  
Se-ascute, rasucindu-se-n cosmar;

Cuprinde-mi tâmplele în palme-asa  
Cum tii sa nu se verse un potir  
Si pune-ti gura peste gura mea:  
Inspira tipatul care-l expir,

Sa nu se-auda hohotul de plâns  
Ce-si hotaraste trupul meu contur;  
Îmbratiseaza-ma sa nu ma smulga  
Valul de spaima care creste-n jur

Si duce totul, si în urma lui  
Ramâne doar moloz si ghilimele,  
Si se chircesc bolnave si se sting  
Si soarele si celelalte stele...

## Ana Blandiana - Fara Tine



Fara tine mi-e frig  
N-am inteles niciodata  
Cum simte aerul  
Ca ai plecat.  
Universul se strange  
Ca o minge plesnita  
Si-si lasa pe mine zdrente reci.

Cainele negru  
Cu burta intinsa duios pe zapada  
Se scoala si se indeparteaza  
Privindu-ma in ochi,  
Refuzand sa-si spuna numele.  
Incepe sa fulguie.  
Ma ustura pielea  
Pe locul de unde te-ai rupt.  
Si mi-e frig,  
Cand simt cum cade moale,  
Odata cu zapada,  
Aceasta rugaciune catre nimeni.

## Magda Isanos - Saruta-ma

Saruta-mi ochii grei de-atata plans,  
Doar sarutarea ta ar fi in stare  
Sa stinga focul rau ce i-a cuprins,  
Sa-i umple de iubire si de soare.

Saruta-mi gura, buzele-nclestare  
Ce vorba si surâsul si-au pierdut.  
Iti vor zambi din nou inseninate  
Si-ndragostite ca si la-nceput.

Saruta-mi fruntea, gandurile rele  
Si toate indoileile-or sa moara,  
In loc vor naste visurile mele  
De viata noua si de primavara.

balada calatorului

Adaugata in 06 Jan - poezie compusa de [George Toparceanu](#)

O, e-atat de bine cand pe drumuri ninse  
Intalnesti o casa cu lumini aprinse,  
Un ogeac din care se ridica fum,  
Cand te prinde noaptea calator la drum!

Sania coboara clinul de padure.  
Fug in urma noastra luminisuri sure  
Si-n singuratatea care ne petrece,  
Peste varf de arbori, asfintitul rece  
Strabatand podoaba crengilor subtiri  
Lumineaza-n aer bolti de trandafiri.



Dar amurgul palid a-nceput sa scada.  
Noaptea, ca un abur, creste din zapada.  
Se ivesc departe maguri de hotar,  
Intr-un loc se face drum pustiu de car,  
Si-o fantana stramba pe lumina zarii  
Pare ca sporeste linistea-nserarii...

Drum de vis! E clipa mutei agonii  
Cand alaiul Noptii zboara pe campii,  
Cand singuratatea umbrele-si arata  
Si departe-n sesuri Ziua alungata  
Langa reci fruntarii alergarea-si curma,  
Cu ochi mari de spaima sa priveasca-n urma,  
Sa-si adune-n locul unde-a-ncremenit  
Peste sani de gheata parul despletit.

Ca-ntr-o presimtire sufletul ti-e-nchis.  
Unde esti? Iti pare ca traiesti un vis...  
Treci lasand in urma, la raspantii mute,  
Umbre solitare si necunoscute,  
Treci ducand o parte din tristetea lor,  
Un suspin, o ruga, un zadarnic dor.  
Iar tarziu, cand taina dimprejur te cheama  
Si-ti strecoara-n suflet un fior de teama,  
Singur cu povara cugetului tau  
Te cuprind deodata lungi pareri de rau  
Dupa-o fericire care intarzie,  
Dupa cate n-au fost, dar puteau sa fie,  
Dupa cele duse pentru totdeauna...

Astfel, cu mirare, te trezesti cand luna  
Lumineaza somnul unei lumi din basme,  
Iar omatul umple noaptea de fantasme.

.....  
.....

O, e-atat de bine cand pe drumuri ninse  
Intalnesti o casa cu lumini aprinse,  
Un ogeac din care se ridica fum,  
Cand te prinde noaptea calator la drum!

## **MIRAJ DE IARNĂ**

**de A.E.Baconsky**

**Aicea totul seamana cu tine  
Sau poate eu asemanari iti caut;  
Flori de ninsoare mari, diamantine,  
Suavi mesteceni-melodii de flaut.**

Brazii inalti si coplesiti de nea  
Par crini enormi acoperiti de floare-  
Cu dorul meu de pretutindenea  
Te caut ca o planta suitoare.

In sarpele de fum ce suie lin  
Faptura ta subtire se mladie,  
Vantul de nord in fulgii care vin  
Te spulbera, te-adoarme si te-nvie.

Ceturi tarzii – flori de ninsoare, flori  
Tresar si se-nfioara omeneste,  
Si parca insasi noaptea uneori  
Cu ochii tai de-aproape ma priveste.

O, ceas de taina – clipele dispar,  
E numai gandul meu umbland aiurea.  
Si neaua cu sclipiri de nenufar  
Trecand prin mine, bantuie padurea.

Sunt numai eu care mi-aduc aminte...  
Din toate-ai disparut, nu te mai vezi.  
Doar inima cu dorul ei fierbinte  
Topeste-n jur imensele zapezi.

**ACOLO UNDE CRED CĂ EȘTI**

de Constanța Buzea

Acolo unde cred ca esti  
Nici trenurile nu strabat  
Acolo ca de sticla par  
Padurile de brad brumat.

Tot mai departe simti si taci  
Adaugat la rest mereu  
Si nu mai pot inainta  
Decat pierzandu-ma si eu.

Cum ninge, alb e orice drum  
Si alb respira-ntregul timp  
Nici nu te-as recunoaste-acum  
Desperecheat si fara nimb.

Mi-e mila si sa-mi amintesc  
Dar nici sa uit nu ma indur  
Cata parere-i in destin  
Cata greseala-i imprejur.

Cu degete de frig adun  
Ca sub un sal inzapezind  
Sufletul nostru inca bun  
Miscarea lui catre argint.

Cum ninge, nu s-ar mai opri  
S i fi-vor brazii ingraditi  
Acolo unde cred ca esti  
Printre barbari meteoriti.

In fiecare an astept  
Sa ninga, sa te pot vedea  
Daca privesti, daca asculti  
Daca mai intelegi ceva.

#### NOAPTE DE IARNĂ

de George Topârceanu

Cad din cer mărgăritare  
Pe oraşul adormit...  
Plopii, umbre solitare  
În văzduhul neclintit,

Visători ca amorezii  
Stau de veghe la fereastră,  
Şi pe marmura zăpezii  
Culcă umbra lor albastră.

Iarna!... Iarna tristă-mbracă  
Streşinile somnoroase,  
Pune vâl de promoroacă  
Peste pomi şi peste case.

Scoate-o lume ca din basme  
În lumini de felinare -  
Umple noaptea de fantasme  
Neclintite şi bizare.

Din ogeagul de cărbune  
Face albă colonadă  
Și pe trunchiuri negre pune  
Capiteluri de zăpadă,

Iar prin crengile cochete  
Flori de marmură anină, -  
O ghirlandă de buchete  
Care tremură-n lumină.

Reci podoabe-n ramuri goale  
Plouă fără să le scuturi,  
Ici, risipă de petale,  
Colo, roi ușor de fluturi...

Și din valul de zăpadă,  
Ca o mută arătare  
Legănându-se pe stradă,  
Un drumeț ciudat răsare...

Vine cu popasuri multe,  
Face-n calea lui mătăanii.  
Câte-odată stă s-asculte  
Clopoțelii de la sânnii.

Alteori uimit tresare,  
Dă din mâini șoptind grăbit -  
Parcă spune-o taină mare  
Unui soț închipuit...

Ca o umbră din poveste  
Se strecoară-ncet, și iar  
Stă deodată fără veste  
Rezemat de-un felinar.

Fața lui se lămurește, -  
Pare-nduioșat acum...  
Visător și lung privește  
Casele de peste drum:

Poartă mică... pomi în floare...

O fereastră luminată...  
Streșini albe de ninsoare...  
Toate-i par ca altădată!

Și păreri de rău trecute  
Cad pe inima-i trudită,  
Ca un stol de păsări mute  
Pe-o grădină părăsită:

"Bulgăraș de gheață rece,  
Iarna vine, vara trece  
Și n-am cu cine-mi petrece...  
Bulgăraș topit în foc,  
Dacă n-am avut noroc!  
Dacă n-am avut noroc..."

Glasul, înecat, se curmă.  
Omul, șovăind în stradă,  
Pleacă iar, lăsând în urmă  
Pete negre pe zăpadă.